

Arrest

nr. 233 337 van 28 februari 2020
in de zaak RvV X VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2020 aangetekend heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 februari 2020 van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 39/57, §1, laatste lid van dezelfde wet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

De beroepstermijnen zijn van openbare orde zijn moeten strikt worden toegepast. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch behandelen (cf. RvS 18 juni 2004, nr. 132 671).

2. De bestreden beslissing is genomen op 13 februari 2020, en werd aan de verzoekende partij betekend op 14 februari 2020. Uit de motieven ervan blijkt dat aan verzoeker reeds drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden betekend, waarvan de laatste op 28 mei 2018. Verzoeker betwist dit gegeven niet.

Derhalve is de onderhavige vordering in principe een in artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering, en bedroeg de beroepstermijn vijf dagen, en geen tien zoals verzoeker betoogt.

3. Verder bevraagd over de tijdigheid van zijn vordering, doet verzoeker ter zitting gelden dat hij in Spanje de verlenging van zijn verblijfsrecht heeft aangevraagd en verkregen zodat de voorgaande bevelen om het grondgebied te verlaten werden uitgevoerd en uitgedoofd en zij niet langer aan verzoeker kunnen worden tegengeworpen.

Artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert een verwijderingsmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;”

Artikel 1, 5° van dezelfde wet definieert de terugkeer als volgt:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf;”

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker op 13 februari 2020 verklaarde dat hij vroeger in Spanje woonde, maar dat hij reeds 5 jaar in België is. Uit niets -ook niet uit de door hem voorgelegde kopie die in het Spaans is opgesteld en die is gedateerd op 20 februari 2020- blijkt dat hij zich, nadat hem het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 28 mei 2015, naar Spanje zou hebben begeven en zou zijn “teruggekeerd” in de zin van de voormelde bepalingen. Evenmin blijkt enige andere reden waaruit zou moeten worden afgeleid dat de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan sprake niet langer in het rechtsverkeer zouden zijn.

Gelet op het voorgaande moet worden geoordeeld dat verzoeker geen elementen bijbrengt die de toepassing van de verkorte termijn van vijf dagen in het geval vanaf een tweede verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* het geval is, in de weg zouden staan.

Het bij aangetekende zending van 24 februari 2020 ingediende verzoekschrift, gericht tegen een beslissing die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 13 februari 2020, werd ingediend buiten de termijn van vijf dagen en is dus laattijdig. Ambtshalve moet dan ook worden vastgesteld dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is.

2. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. WIJNANTS